

ANNA AHMATOVA

(1889- 1966)

CÎNTECUL ULTIMEI ÎNTÎLNIRI

Înima în piept îmi înghețase,
Dar pășeam ușor. Ca o năîngă,
Vezi, pe mîna dreaptă îmbrăcasem
Iar mînușă de la mina stîngă.

Îmi părea că sunt prea multe trepte,
Dar știam prea bine că sunt trei!
Un arțar cu aurul în plete
Mi-a șoptit: « Hai să murim în doi!

Înșelat sunt de cumplita soartă,
Schimbătoare, crudă și nebună”.
I-am răspuns: “”Și eu sunt înșelată,
Vom muri, iubite, împreună...”

Cîntul meu e-un cînt de despărțire.
Stau în drum, privesc pierdută casa.
Numai lampa-n dormitor, subțire,
Galben se prefiră prin fereastră.

(1911)

Adevărata tandrețe n-ai s-o confunzi
Cu nimic. Ea e mută.
În zadar sîni și umeri în blănuri îmi prinzi
Cu smerenie multă.

Și degeaba, supus, ne-ncetat îmi vorbești
Despre prima iubire.
Pentru ce neclintit, nesătul, mă privești,
Știu eu prea bine.

(1913)

Nu mai știu, mai trăiești, ai murit-
Să te caut mai pot pe pămînt
Ori, căzută pe gînduri, senin,
Împăcată,-n amurg să te plîng.

Ale tale sunt: rugile zilei,
Nopti arzînd în fierbinte nesomn,
Stolul alb de poeme, subțire,
Și albastrul privirii pîrjol.

Nimeni nu mi-a fost mai scump pe lume
Și ca tine nu m-a-nfiorat.
Nici chiar cel ce m-a iubit, se spune,
Și, apoi, prea iute m-a uitat.

(1915)

El nu m-a lăudat, dar nici nu m-a hulit
Cum au făcut-o mulți, prieteni și dușmani.
Doar sufletul lui mi l-a dat, smerit,
Rugîndu-mă: păzește-l, asta-i tot ce am.

Și, de atunci, mă tot încercă - un gînd:
De-o muri, oare, înger din cer
Va veni ca să-i ia, lin zburînd,
Sufletul curat și blînd cu el?

Ce mă fac de-o fi să se întîmple?
Și de Domnul cum am să-l ascund?
Sufletu-mi nu va-nceta să cînte
Și-oi ajunge-n în raiul lui plîngînd.

(1915)

Nu-mi mototoli în pumn scrisoarea,
Tu citește-o atent, multiubite.
Nu mai vreau să fiu în calea ta
Între- atâtea femei, neștiute.

Uită-te bine, nu-te-ncrunta,
Eu sunt, iubita. Eu sunt a ta.
Nu-s vreo regină, nici păstoriță
Nu-s nici o biată călugăriță,-

În rochița cea veche, uzată
Și-n pantofii de tot scîlciati...
Dar arde-mbrățișarea-mi c- altădată,
Și ochii mi-s la fel de-nspăimîntați...

Nu-mi mototoli în pumn scrisoarea,
Nu te plînge că ai fost trădat,
Undeva,-n secret, tu pune-o bine,
Nimeni s-o găsească vreodat.,

(1912)

Cum să ne despărțim nici tu nici eu nu știm.
Umăr la umăr, mereu hoinărim
Prin oraș. iar noaptea tot vine și vine...
Tu rămii gînditor, tac și eu lîngă tine.

În biserici intrăm și la slujbe-asistăm,-
La botezuri, la nunți, la prohod-
Și, ieșind, neprivindu-ne-n ochi, ne-ntrebăm:
Dar la noi cum de altfel e tot?

Cînd, oftînd, ne-așezăm pe-un morman
De zăpadă-afînată-n tăcut țintirim,
Cu bastonul, pe jos, desenezi un palat,
Unde-n doi pe vecie să fim.

(1917)

DESPĂRȚIRE

1.

Să ne rupem unul de altul ne-au trebuit
Nu luni, ci ani buni. În sfîrșit,
Ca un val înghețat, libertatea-a venit
Și la tîmple – cununi de argint.
Nu vorbim de trădare și, vezi,
Nici nu stăm pînă-n zori să-ți aduc,
Să-nțelegi, un potop de dovezi
Că dreptatea e-a mea, absolut.

(1940)

2.

Și, cum se-ntîmplă-n ceasul despărțirii,
Primele zile-n ușă au bătut
Și-a năvălit spre noi, minune-a firii,
Salcia-n ramuri de - argintiu veșmînt.
Și pentru noi, frenetici, triști și mîndri,
Cu ochii pironiți tot în pămînt,
Naiv, o pasăre a prins să cînte,
Cum suferință ne-am adus plecînd.

(1944)

3. ÎN VIS

Neagra, nesfîrșita despărțire
Împreună s-o-ndurăm ni-i scris.
Nu mai plînge! Mîna dă-mi mai bine
Și promite-mi c-ai să vii în vis.
Ca doi munți, vom fi mereu departe...
Despărțiți vom fi pe lume-ntruna.
Dar măcar cuvînt, la miez de noapte,
Să-mi trimiți cu stele sau cu luna.

(1946)

Traducere din l. rusă: LIVIA COTORCEA